

Fills d'Alà a casa nostra

Patricia Domingo i Anguera

No ens vàrem adonar que n'anaven arribant perquè ho feien d'un a un, com si intentessin que fossin pocs els que sabessin que se n'havien anat, i a poder ser encara menys els que notessin que eren aquí. Hi deuria haver un motiu o altre per tant de silenci, per aquesta autoimposició obligatòria a caminar de puntetes, produint-nos a la fi, un efecte d'humilitat i anorreament amb què se'ns brindaven temptant-nos al ritus de l'exploració —mai oficial—.

Inconfundibles: tots mascles, tots primers, tots pobres... i una colla d'ingredients més, estereotipats, per elaborar una imatge d'home aparentment simplificada. Que fàcil.

Algú, o potser, inclús, ells mateixos, van donar-nos a entendre que el treball venia a ser solament un comerç entre dues parts i prou. A més d'un dels nostres li va créixer la saliva revivint i actualitzant les antigues lleis del tracte a donar segons la qualitat de raça. Gairebé s'imposava el paper de burgès bo i compassiu, acollidor de l'home desesperat a la recerca de feina i sostre.

Així, arreu, imperava l'actitud de silenci —que era la que millor afavoria totes les parts—. Des del silenci pronunciat pel país

d'origen dels nouvinguts, continuant amb el silenci expressat per l'administració de l'Estat... fins arribar al nostre silenci particular com a part implicada ja que també som integrants del seu medi. Curiosament, nosaltres ens permetíem trobar-ho tot natural i ens confoníem amb una possible tendència cosmopolita de tolerància i modernitat.

Pot arribar a ser natural i digne que un home s'allunyi mils de quilòmetres de la seva terra per buscar feina en un país d'aturats com el nostre. És també natural i digne que hi hagi homes sense identitat reconeguda, ni adreça on rebre felicitacions per Nadal; sense l'imprescindible compte bancari —encara amb saldo negatiu— i ni poder disposar al menys d'un currículum amb els seus corresponents certificats —com els que nosaltres portem sota el braç— i que acrediten qui som i tot el que arribem a valer.

Val a dir que les autoritats són els grans responsables d'aquesta problemàtica. La inconsciència de la seva actitud és indignant. Han estat capaços de jugar a fer-se els ignorants, els desinformats, deixant que els fets es desencadenessin per si mateixos. Que sigui el poble el qui aculli o rebutgi, el que estimi o despreciï. Per una malaurada vegada: la justícia a les mans del poble.

Sense aturar-nos a pensar, la paraula «integració» fa riure. Fa riure molt. I a més a més, no s'hi escau gens —malgrat que d'integració en sabem tots els ets i uts, amb provada experiència al llarg de la història—. Evidentment no es tracta del mateix, però volguem o no, el fet de consentir aquesta situació també ens acusa.

Tal vegada, pensava que Alà haurà de plantejar-se ampliar el seu radi d'acció per poder cada dia beneir i protegir els seus fills rodamons allí on es trobin.

Avui, encara, per tota resposta... silenci.

